

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica

Mayr, Anton

MDCCXXXII

Art. V. Solvuntur reliquæ Objectiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84303](#)

ARTICULUS V.

Solvuntur relique Objectiones.

797. Ob. 10. Distinctio virtualis non potest admitti sine processu in infinitum praedicatorum: hunc nemo admittit: ergo, prob. ma. Ideo hoc praedictum *communicabile pluribus* distinguitur virtualiter ab essentia; quia ex una parte realiter identificatur cum essentia: ex altera parte est negabile de Paternitate, de qua non est negabilis essentia: sed rursus hoc praedictum *negabile de Paternitate* debet virtualiter distinguere ab esse communicabile; quia communicabile affirmatur de essentia, non item negabile: & sic in infinitum: ergo. Resp. neg. ma, ad prob. in primis hoc praedictum *communicabile*, neutraliter acceptum, non est negabile de Paternitate: præsertim, si sit subjectum propositionis; quia verum est: *Communicabile est Paternitas*; hinc potest negari suppositum. Secundo, ex doctrina Ulloæ relata n. 777. ista praedicta, *esse communicabile, non esse communicabile: esse negabile, non esse negabile*, non sunt absolute contradictoria; quia non intelligitur eadem communicabilitas, vel negabilitas, in utraque propositione, ut cit. *numero* est observatum. Unde nego ma, hoc enim praedictum non est negabile, saltem in abstracto metaphysico, de Paternitate, sed tantum aliud Chimericum, scilicet *communicabilitas Paternitatis*. verbo: quando dicitur: *Essentia est communicabilis*, adjективum *communicabilis* pro recto habet ipsam essentiam, saltem implicitè: quia significat: est id, quod est communicabile: per hoc id autem in hac propositione intelligitur essentia: quando autem dicitur: *Paternitas est communicabilis*, adjективum *communicabilis* pro recto habet Paternitatem, ex eadem ratione, & communione; si enim intelligeretur idem rectum, quod fuit in priori propositione, tunc haec propositio esset vera: nam significaret: *Paternitas est essentia communicabilis*: quod est verissimum. Hinc istud praedictum non distinguitur virtualiter ab essentia, sed supponit distinctionem virtualem essentia, & Paternitatis, propter Filiationem realiter distinctam à Patre, & tamen realiter identificatam cum essentia.

798. Dices 1. De ipsa Filiatione redit argumentum; nam haec, ut virtualiter distincta, debet habere praedictum, quod realiter iterum est identificatum cum essentia, & virtualiter ab eadem distinctum, de quo iterum redit quæstio. Resp. Filiationem non habere praedictum positivum, quod natura, vel essentia, non habeat, saltem realiter in abstracto metaphysico: sed habere negationem alicuius praedicti, scilicet Paternitatis, qua est realiter identificata cum natura, & virtualiter distincta: quia Paternitas etiam habet negationem praedicti, scilicet Filiationis. Verbo: Pater est virtualiter distinctus à natura; quia non est Filius: & Filius est virtualiter distinctus; quia non est Pater: nec in eo, quod sibi mutuo sint ratio distinctionis virtualis à natura, est ullum inconveniens.

A a 3

Dices

Dices 2. Sunt tamen prædicata contradictionia *communicabile*, non *communicabile*, saltem conditionatè talia, & fundant distinctionem virtualem, ex definitione data *num. 767.* item *communicabile pluribus* saltem non potest prædicari in *concreto*, seu adjectivè de Paternitate *ex num. 777. & 778.* ergo debet habere aliquod constitutivum, quod realiter identificatur naturæ, & virtualiter ab ea distinguitur. Resp. om. interim conseq. & ostendo tale prædicatum absque processu in infinitum; habet enim essentia prædicata *Filiū*, & *Spiritus S.* quæ Pater non habet: quæque sunt ratio mutua distinctionis virtualis naturæ à Personis: atque in his sicutur processus: & quæcumque tandem excogitentur prædicata, *communicabile*, *negabile* &c. eorum qualiscumque distinctio, ratione hujus mysterii, reducitur ad hoc, quod natura possit dici *Pater*, & *Filius*, & *Spiritus S.* non autem isti possint prædicari omnes de quavis Persona.

799. Ob. 11. argumentum hoc transversando à mysterio SS. Trinitatis ad mysterium libertatis Divine. Absolutè antecedenter necessarium, est virtualiter distinctum ab essentia, eo quod possit prædicari de essentia, non autem de terminacione contingente, realiter identificata: ergo debet esse prædicatum aliquod affirmabile de absolutè necessario, non autem de essentia: & sic ulterius. R. 1. ut suprà, neg. ant. Falsum est, quod absolutè antecedenter necessarium neutraliter non possit prædicari de terminacione; nam verum est: *Absolutè antecedenter necessarium est terminatio contingens*: item: *Terminatio contingens est absolutè antecedenter necessarium*: hoc est, est id, quod est absolutè antecedenter necessarium: vel est absoluta antecedens necessitas essentia: vel est essentia absoluta necessaria (nam in propositione: *Essentia est absolutè necessaria*: adjectivum vel in recto significat essentiam, vel in obliquo non necessitatem quamcumque, sed necessitatem essentia: quamvis non possit concretivè, seu adjectivè dici: *Terminatio contingens est absolutè antecedenter necessaria*.

Si urgeas argumentum in his propositionibus: *Essentia est absolutè antecedenter necessaria*: *Terminatio non est absolutè antecedenter necessaria*: Resp. iterum ex doctrina Ulloæ, has propositiones non est absolute contradictorias; quia in prioris propositionis prædicato intelligitur antecedens necessitas essentia: in prædicato vero secundæ propositionis intelligitur necessitas antecedens terminacionis. vide *n. 777. & 778.* nam falsum esset dicere: *Terminatio contingens non est absoluta antecedens necessitas essentia*. Si instes: Itæ propositiones sunt saltem conditionatè contradictoræ: ergo adhuc reddit argumentum. Resp. neg. conseq. quia hoc ipso nihil affirmatur de uno, quod negatur de altero; sed tantum negatur aliquid aliud distinctum ab essentia, & terminacione, scilicet absoluta necessitas terminacionis in seipso, seu ratione sui: quod tamen ipsum potest sufficere ad distinctionem virtualem, ut diximus *numeris modò citatis*.

Hinc Ulloa in logica majore disp. 1. c. 2. à *n. 72.* & iterum à *n. 87.* fuisse contendit, ad distinctionem virtualem non requiri distinctionem

realem in tertio, neque immediatam disconvenientiam in aliquo prædicato: sed sufficere mediarum, quam *n. 87.* asserit tunc dari, quando prædicatum, verè affirmatum de uno, distinguatur realiter à prædicato negato de altero, itamen, ut non posset distingui, nisi daretur distinctionis virtualis: talia prædicata sunt *absoluta necessitas essentia*, *absoluta necessitas terminacionis*: quarum una dari non posset sine altera, nisi darent distinctionem virtualis inter essentiam, & terminacionem *ex n. 777. & 778.* Fors etiam dici posset, sufficere disconvenientiam conditionatam, ita, ut scilicet daretur absoluta contradiccionis vel disconvenientia prædicatorum, nisi in subiecto daretur distinctionis virtualis.

800. Si petas: quare ergo non possit in concreto prædicari, & dici terminatio absolute necessaria. Resp. conformiter ad dicta *n. 789.* hæc propositio simpliciter proleta, ex communi acceptione, itemque ex dictis *n. 777. & 778.* significat, quod ipsa terminatio in ratione terminacionis sit necessaria: sive, quod detur absolute necessitas ipsius terminacionis ut talis: quod tamen est fallum; quia hæc necessitas est Chimærica: unde non datur forma requisita ad hanc denominationem: sicut tamen datur forma requisita ad denominandam essentiam absolute necessariam; quia datur absoluta necessitas essentia.

Si ulterius queras, an non etiam possit dici, deesse capacitatem subjecti. Resp. me jam dixisse *n. 790.* eam responsionem difficulter applicari ad hunc casum; cum nullum prædicatum actu sit in essentia Divina, quod non realiter, saltem substantivè, & tanquam abstractum metaphysicum, sit prædicabile de terminacione, adeoque affiri non possit distinctionem in ratio realiter existente. Verum quidem est, quod essentia antecedenter potuerit habere Prædicatum, quod terminatio, e. g. *volitio*, habere non potest, scilicet nolitionem: at nolitio actu non datur, potentia autem habendi nolitionem est realiter etiam identificata volitioni; est enim vera hæc propositio: *Volitio est potentia habendi nolitionem*: quare non video, quale prædicatum actu habeat essentia, & realiter, saltem abstractivè, aut substantivè, non habeat etiam terminatio.

Si tamen quis vellet, defectum capacitatibus in subiecto posse refundi in prædicatum possibile, sive in possibiliter alicujus prædicati, potentis excludere volitionem, non autem potentis excludere essentiam, adeoque affirat, capacitatem, ad denominandam essentiam absolute necessariam, dicere etiam negationem, seu potius impossibilitatem prædicati, excludentis essentiam: econtra capacitatem, ad denominandam terminacionem contingentem, dicere possibiliter prædicati, excludentis volitionem: talis deberet admittere (quod forte alicui durum videbitur) denominationem necessarii non esse adæquatè DEO intrinsecam: sed formaliter, & non tantum argutivè, dicere aliquid negativum extrinsecum, nempe impossibilitatem Chimæra, seu prædicati excludentis essentiam Divinam (de possibiliitate nolitionis abstractio; quia disputari posset, an possit DEO dici extrinseca, de quo vide *num. 522. & 525.*) unde forte prior responsio in hoc casu est expeditior.

Hoc

Hoc tamen addo, eos etiam, qui non admittunt distinctionem virtualem sine distinctione reali in tertio (de quo vide Gormaz de DEO n. 129. & seq.) afferere, quod non debet dari realis distinctione in tertio actu existente: sed sufficere, si detur in tertio possibili, seu praescindente à reali existentia, & possibilitate: & hinc isti dicunt, essentiam Divinam, & volitionem contingenter, distinguere realiter in nolitione, & inter volitionem, & nolitionem, illam existentem, hanc verò possibilem, dari distinctionem impeditis, & impediti: qua non sit minor, quam producentis, & producti, atamen non exigit terminos coexistere, eo ipso, quod unus sit impeditus: quos tamen terminos coexistere exigit distinctio, vel oppositio producentis, & producti; cum producens, & productum necessario semel, & in Divinis semper coexistant.

801. Ob. 12. Potest dici, quod detur inter essentiam, & Paternitatem distinctio aliqua inadæquata realis: ergo non debet admitti virtualis. Resp. quarendo, quid intelligatur per distinctionem inadæquatam: certè non distinctio partis à parte; quia in DEO non dantur partes: ergo tantum intelligitur talis distinctio, vi cuius unum prædicatum, realiter identificatum essentiaz, tamen non realiter identificatur Paternitati, e. g. Filatio: sed hæc non est distinctio realis essentiaz à Paternitate, sed tantum est distinctio realis Filiationis à Paternitate: quia Filatio, si intelligatur ut præcisa ab essentia, est realiter adæquate distincta à Paternitate. Unde nulla datur distinctio realis, saltem immediata, inter Paternitatem, & essentiam, sed ad summum datur mediata aliqua in tertio, eaque adæquata. Dein ex hac ipsa (ut adversarii vocant) inadæquata distinctione essentiaz à Paternitate, sequitur distinctio, ut modò explicatum, adæquata Paternitatis, & Filiationis, ex qua oritur distinctio virtualis inter essentiam, & Personas.

802. Ob. 13. Istæ propositiones: Tota essentia Patris identificatur cum Filio: Tota essentia Patris non identificatur cum Filio totaliter: non habent prædicata contradictoria: ergo non verificantur prædicata contradictoria, neque inter ipsas Personas, multò minus inter essentiam, & Personas. prob. ant. Non sunt contradictoria prædicata in his propositionibus: Tota anima hominis est in pede: Tota anima hominis non est in pede totaliter: ergo neque in prioribus. prob. etiam conseq. Tantum verificantur dictæ illæ propositiones; nam Filius habet quidem totam essentiam Patris, sed non totaliter; quia essentia etiam est Paternitas, quam Filius non habet. Resp. neg. ant. ad prob. neg. conseq. Ipsi termini totum, non totaliter, non habent locum in expositione hujus mysterii; alias non magis ineffabile, vel supra captum esset hoc mysterium, quam unio totius animæ simul cum capite, & simul cum pede; quam tamen unionem quilibet facile capit. Et quamvis forte existentiam animæ torius, simul in pluribus membris realiter distinctis, attamen unitis, non capiat homo sensibus immersus, tamen facilè capit naturaliter quivis Angelus, qui tamen non capit naturaliter hoc mysterium. Unde tota essentia Patris est totaliter identificata Filio; quia Pater-

nitas, utpote virtualiter distincta ab essentia, est suo modo, ut ita loquar, extra totalitatem essentiaz, prout hæc identificatur cum Filiatione.

803. Ob. 14. Distinctio virtualis deberet fundari in infinite perfectionis Divina: sed in hac non potest fundari: ergo. prob. mi. Infinitas illa non potest esse causa, cur aliqua perfectio negetur de infinite perfecto: atqui, si fundaretur in ea distinctio virtualis, deberet esse causa, cur de Paternitate, infinite perfecta, negatur Filiatione, quæ est perfectio; ergo. Resp. 1. Istud quoque debent solvere adversarii, qui utique etiam admittunt, distinctionem realem inter Personas fundari in infinita perfectione; si ergo potest infinita perfectio esse causa, cur ab infinite perfecto possit realiter distinguiri perfectio, poterit etiam esse causa, quod eadem de illo negetur. Resp. 2. neg. mi. ad prob. (om. interim, quod falsum est, Filiationem, aut Paternitatem, ut distinctas ab essentia, esse perfectiones) neg. mi. quia ex fide habemus, Patrem, licet infinite perfectum, tamen realiter non habere Filiationem. Ex quo tamen non sequitur, eum esse imperfectum, etiam tantum negativè; quia, quamvis non habeat Filiationem formaliter, habet tamen vel æquivalenter, vel, ut alii ajunt, eminenter; quia habet essentiam infinitam, quæ est realiter identificata etiam Filiatione.

804. Ob. 15. Contradicторia prædicata non possunt habere identitatem inter se: ergo non possunt convenire eidem realiter enti. Confir. Contradiccio excludit omnem identitatem: ergo, ubi datur aliqua identitas, scilicet realis, non potest dari contradicatio. prob. ant. Tantum isti duo termini contradictoriè opponuntur *aliquis, nullus*; ergo etiam tantum isti: *aliqua identitas, nulla identitas*; ergo ubi datur aliqua identitas, non potest dari contradicatio, seu nulla identitas: Resp. disting. ant. contradictoria non possunt habere identitatem immediatam inter se, om. ant. mediata in tertio. neg. ant. & conseq. quia in eodem realiter ente potest dari tertium, virtualiter distinctum. Ad confir. disting. ant. contradictio excludit omnem identitatem immediatam. om. ant. mediata. neg. ant. & conseq. ad prob. dist. 1. conf. tantum contradictoriè opponuntur aliqua identitas, & nulla identitas ejusdem rationis. conc. diversæ rationis. neg. 1. conf. & neg. suppositum ultimi consequentis, quod scilicet quilibet prædicata contradictoria tam universalem oppositionem inferat, ut excludatur omnis identitas; nam in Divinis quædam prædicata contradictoria tantum afferunt oppositionem aliquam minorem, qua excludatur tantum identitas immediata, vel virtualis. Sic etiam, licet sint contradictiorii termini *aliquis homo, nullus homo*: tamen non omnis contradicatio inter homines excludit omnem hominem: e. g. Petrus, non Petrus: non excludit identitatem cum Paulo.

805. Ob. 16. Quando dicimus, verificanti contradictoria de eodem ente, identificato cum duobus realiter distinctis, vel volumus tantum quod verificantur de illis duobus realiter distinctis, vel de eodem ente indivisibili: neutrum potest dici; ergo. prob. mi. Non potest dici primum; quia sic non verificantur de virtualiter distincto, sed tantum de realiter distinctis:

Eis: non secundum; quia sic verificarentur de eodem realiter, & virtualiter indivisibili ente, quod nec nos admittimus. Confirm. Essentia Divina, & Paternitas sunt una simplicissima entitas: ergo non possunt de iis verificari contradictionia. Resp. neg. mi. & dico secundum, ad prob. neg. ill. non de eodem, etiam virtualiter indivisibili, sed tantum de realiter indivisibili, & virtualiter multiplici (quale est complexum ex natura, & Paternitate) verificantur contradictionia.

Ad confirm. neg. conseq. hæc eam entitas simul est virtualiter multiplex: unde de ipsa essentia, non quidem virtualiter, sed tamen realiter accepta, sive de ipsa, & prædicato, realiter ipsi identificata, e. g. Patre, possunt verificari prædicata contradictionia. Dices: ergo eadem natura identificatur cum esse Patrem, & non esse Patrem: hoc clare implicat: ergo. Resp. dist. ma. ita, ut natura identificetur cum Patre, & formaliter ejus negatione, neg. ma. cum negatione tantum radicali, hoc est, cum aliquo positivo, à Patre distincto. conc. ma. & dist. sic minore, neg. consequent. Quando autem dicitur, non posse dari simul, esse & non esse, intelligitur formale ejusdem rei; quia non esse radicale, seu aliquid non identificabile cum altero, datur in quovis, realiter ab altero distincto.

806. Ob. 17. Juxta nos vera essent istæ propositiones: Paternitas non est virtualiter DEUS: Paternitas est virtualiter Chimæra: sed hoc nequit admitti: ergo. prob. ma. quoad primam propositionem: Hæc propositio est vera: Paternitas non est virtualiter Divinitas: ergo etiam illa prior. prob. etiam ma. quod secundam propositionem. Virtualis distinctio æquivalens reali: ergo vera est hæc propositio: Paternitas æquivalenter est realiter distincta ab essentia Divina: atqui Paternitatem esse realiter distinctam ab essentia est esse Chimæram: ergo Paternitas est æquivalenter, vel virtualiter Chimæra. Resp. neg. ma. quoad secundam, & probabiliter etiam quoad primam propositionem.

Prima enim propositio videtur habere hunc sensum: Subsistens Patris non est virtualiter subsistens terminans naturam Divinam: quod falso est; quia subsistens Patris est realiter, & virtualiter secum identificata. ad prob. conc. ant. neg. conseq. nam, ut jam dictum, terminus DEUS, quando prædicatur de Patre, vel Paternitate, videtur in recto dicere subsistens Patris; quia sicut ex num. 741. nomen DEUS per adjunctionem prædicati determinatur ad certam Personam, ita etiam per adjunctionem subjecti videtur ad eandem determinari. Si tamen effaciter probares, per nomen DEUS hic tantum intelligi Divinitatem cum subsistens absoluta, de qua num. 733. tunc Paternitas distinguetur virtualiter, nec fore absurdum dicere, quod Paternitas non sit virtualiter DEUS, sicut non est virtualiter Divinitas.

Ad probationem secundæ propositionis dist. ant. virtualis distinctio æquivalens reali quoad aliqua. conc. ant. quoad omnia. neg. ant. & disting. etiam consequens. est vera propositio: Paternitas est æquivalenter realiter distincta in ordine ad aliqua prædicata. conc. conseq. in ordine ad omnia. neg. conseq. concedo deinde subsumptum, & neg. conseq. Sic etiam est nul-

la argumentatio: Esse virtualiter distinctum ab omnipotencia, est esse æquivalenter realiter distinctum ab ea: sed esse realiter distinctum ab omnipotencia, est non esse omnipotentem; ergo esse virtualiter distinctum ab omnipotencia, est æquivalenter non esse omnipotentem. Jamverò in ordine ad quæ prædicata æquivalentes distinctiones, debet desumi ex principiis fidei.

807. Ob. 18. Ista propositio: Essentia ejus Filii: necessario involvit sensum formalem: ergo non verificantur contradictionia, nisi tantum formalia, prob. ant. Filio non identificatur essentia, nisi ut præcisa à ceteris Personalitatibus: ergo natura, ut identificata Filio, involvit præcisionem formalem, ant. prob. Filio non identificatur natura, ut involvens reliquias duas Personalitates: ergo. Resp. neg. ant. prob. neg. ant. quia utique antecedenter ad omnem operationem, seu præcisionem intellectus, essentia Divina realiter identificatur cum Filiatione, ad prob. quid intelligitur per illud ut involvens? non enim essentia involvit Personalitates ut partes, vel constitutiva; quia essentia non constituitur ex Personis: ergo tantum intelligi potest ut identificata.

Jam istud, ut identificata: si facit sensum formalem istum, ut significetur, quod id estitas cum aliis Personis sit ratio formalis immediatae identitatis cum Filio, conc. ant. neg. cons. quia, licet non identificetur essentia Filio, ut identificata Patri, vel Spiritui S. modo identificetur Filio essentia, quæ est identificata Patri, & Spiritui S. habentur omnia, quæ requiruntur, ut propositio: Essentia est Filius: in sensu reali sit verissima, absque omni præcisione formalis: neque inde sequitur, etiam Patrem identificari Filio, propter distinctionem virtualem. Si autem adverbari intelligent alium sensum, explicit, & respondebimus.

808. Ob. 19. Ista propositio: Pater non est Filius: ideo juxta nos est vera in sensu reali; quia Pater non est omne, quod est Filius: sed etiam non est omne id, quod est essentia: ergo etiam vera esset propositio: Pater non est essentia: quod est omnino falsum. Resp. dist. mai. tantum ideo est vera. neg. ma. ex alia etiam ratione, conc. ma. & om. mi. neg. conseq. & patritatem. Propositio affirmativa: Pater est Filius: ex communi acceptione Conciliorum, Patrum, & Theologorum, est suo modo collectiva, & significat identificari Patri, non tantum naturam, seu essentiam Filii, sed omnia, quæ identificantur Filio, & præcipue Filiationem ipsam; quia hac venit in recto prædicati: unde est falsa: consequenter contradictionis ejus est vera, scilicet: Paternon est Filius, ut dictum n. 795. Ubi obiter noto, licet propositionis copulativa contradictionis debeat esse disjunctiva, non tamen ideo etiam contradictionem propositionis collectivæ debere esse disjunctivam, ut cuique consideranti facilè pater: unde objici non potest, propositionem: Pater non est Filius: non posse esse collectivam, contra quod diximus n. 795. Econtra ista propositio: Pater est essentia: ex eadem communi acceptatione non significat, Patri identificari omnia, quæ sunt realiter identificata essentia: imò oppositum supponunt omnia Concilia, PP. &c. sed tantum significat, identificari ipsam essentiam, quæ venit in recto: ergo

ergo vera est ista propositio, adeoque falsa eius contradictoria: *Pater non est essentia.*

809. Ob. 20. Si de essentia, & Personis verificantur prædicta contradictoria, verifica- buntur etiam aliqua de creaturis: hoc est impos- sible; ergo, prob. ma. Dabitur cognitio crea- cognoscens essentiam, & non cognoscens e. g. Filium: ergo cognoscens idem, & non cognoscens idem: item unio hypothatica crea- uiet immediate Filiationem humanitati: non uiet immediate naturam: ergo dabitur unio imme- diate uniens, & non immediate uniens idem: ergo &c. Resp. neg. ma. ad prob. dist. ult. conf. & hæc contradictoria cadunt in cognitionem, vel unionem creatam. neg. conseq. cadunt in idem Divinum. conic. conseq. Cùm eadem realiter entitas DEI, virtualiter distincta, se habeat in or- dine ad certa prædicta contradictoria, quasi esset realiter duplex, seu quasi essent duo, po- test eadem creatura virtualiter indistincta habe- re respectum ad unum, & non ad alterum: sicut eadem unio Petri virtualiter proflus indistincta habet essentiale respectum ad Petrum, non ad Paulum, realiter distinctum. Sic etiam explicari debet connexionem creaturæ cum DEO ut uno, non verò ut trino, si hæc secunda non detur.

ARTICULUS VI.

An Personalitates Divinæ sint perfe-
ctiones virtualiter distinctæ ab essentia.

810. **D**ico. Personalitates Divinæ sunt realiter ipsa infinita perfectio essentia: sed non sunt perfectiones virtualiter distinctæ ab essentia. ita S. Thomas, quem teste Goneto tom. 2. tract. 6. disp. 3. de relat. Divin. n. 132, sequuntur communius Thomistæ, (qui- bus etiam ipse Gonetus consenserit n. 133.) & plu- rimi alii, præsentim antiqui, cum pluribus Recen- tioribus. Accedit Scotus ex professo quodlibet o- s. sub initium, & fustis art. 2. atque Scottista, teste Maistro disp. 7. de SS. Trinit. q. 1. n. 1. Ex nostris Molina in 1. p. q. 42. a. 6. disp. 2. ubi ait, esse com- muniorum Scholasticorum, & plures citat, præ- sentim ex Thomistis. Beccanus tr. 2. de SS. Trinita- te c. 2. q. 6. Ulloa de DEO disp. 2. c. 6. n. 70. & plures alii. Quamvis autem non negem, quod etiam opposita sententia suam habeat magnam authoritatem, tamen, ut mihi videtur, tantam non habet, quantum nostra. Suppono etiam hæc necessariam terminorum quorundam intelligentiam ex n. 99. & 122.

811. Prob. conclus. 1. auctoritate SS. Patrum, atque etiam Angelici, qui dicunt, dari in DEO unam tantum bonitatem, magnitudinem, dignitatem, veritatem &c. qui termini sunt con- vertibilis cum perfectione: &c. si quævis relatio, vel terminatio contingens, ut distincta, & seorsim, esset perfectio distincta à perfectione essentia, essent sane plures.

Dicta SS. Patrum sunt sequentia. S. August. l. 5. de Trinit. c. 8. Bonus Pater, bonus Filius, bonus Spiritus Sanktus, nec tres boni, sed unus est bonus. item l. 7. de Trinitate c. 2. Pa- ter igitur, & Filius simul, una essentia, & una ma-

R. P. Ant. Maior Theol. Tom. I.

gnitudo, & una veritas. S. Damascenus l. 1. de orthodoxa fide c. ii. Una enim est essentia, una bonitas, una potestas, una voluntas, una facultas, una authoritas, una, & eadem: non tres inter se si- miles. S. Bernardus serm. 80. in Cantica. Pater est verus, id est, veritas, Filius est verus, id est, veri- tas, Spiritus S. est verus, id est, veritas. Et bi tres unus verus, id est, una veritas. S. Fulgentius lib. de fide orth. ad Donat. paulo post medium: Una quippe veritas unius veri DEI, ino una veritas unus verus DEUS. Boëtius ad Joannem Diaconum: an Personarum nomina de essentia predicen- tur. Pater veritas est, Filius veritas est, Spi- ritus S. veritas est. Pater, Filius, Spiritus S. non tres veritatis, sed una veritas. S. Thom. quest. 2. de potentia a. 4. ad 14. Sicut Paternitas in Pa- tre, & Filiatio in Filiō, sunt una essentia, ita & sunt una dignitas, & una bonitas. Rursus 1. p. quest. 42. a. 4. ad 2. Dignitas est absolute, & non essentia pertinet: sicut igitur eadem essentia, que in Patre est Paternitas, in Filiō est Filiatio, ita ea- dem dignitas, que in Patre est Paternitas, in Filiō est Filiatio: dein ex hoc ad 3. sic infert: Unde ne- que omnes relationes sunt maior aliud, quam una tantum: nec omnes Personæ maior aliud, quam una tantum; quia tota perfectio Divine nature est in qualibet Personarum.

Nec dicas, S. Doctorem in 1. dist. 25. q. 1. a. 4. admittere tres res; nam repono: ibidem ne- gat, in DEO dari tria entia, atque, terminum ens, si sumatur substantivè, non posse in plurali dici de DEO: unde terminum res etiam ibi non accipit substantivè, sed adjektivè, ut significet tres reales (intelligere relationes) & sane se ipsum explicat ibidem ad 3. dum ait, per rem se intelligere relationem, in DEO realiter existentem, quæ multiplicetur in DEO: verbo: non intelli- git per terminum res, in his circumstantiis pos- situm, aliquam entitatem, vel perfectionem, quæ multiplicetur in DEO. Confr. 1. A Concilio Lateranensi C. Damuanus admittitur tantum una quedam summa . . . res, que . . . est Pater, & Filius, & Spiritus S. nec sit ulla mentio de pluribus rebus: ergo Concilium tantum agnoscit unam rem, consequenter etiam tantum unam perfectio- nem.

812. Respondent adversarii, istos textus intelligendos esse, tantum de magnitudine, bo- nitate, re &c. absoluta, non autem relativa; sed contra, ut ait Ulloa, mirum est, quod ista distinctio fugerit Concilium Lateranense, etiam post accuratum examen hujus controversiæ; cum tamen, si ritè adhiberi potuisset, valde conduxisset ad compendiandam item, inter Pe- trum Lombardum, & Joachimum Abbatem: quin sine illa mancam nobis doctrinam Patres illi de- dissent. Eandem etiam distinctionem, inter bo- nitatem relativam, & essentiæ, non afferit S. Augustinus, quamvis hinc inde uratur termino: relativity. Dein, si possunt admitti plures enti- tates, res, perfectiones, &c. relativæ, poten- runt etiam admitti plures Divinitates, essentiæ, existentiae, substantiae relativæ, item infinitates, in creationes, immensitates, æternitates. &c.

Nam eodem modo possumus adversarios urgere, ut illi nos. Personalitates, ut distinctæ

B b

ab